

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἑσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

Τῷ ΑΙΔ. ΔΙΓΥΘΥΝΤΗ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛῶ

Γραφεία: Γερμανοῦ 25.

ΑΝΑΓΚΗ ΝΕΑΣ ΖΥΜΗΣ

Εἶναι κοινὸν πλέον μυστικὸν ὅτι ἡ κοινωνία μας πᾶν ἄλλο ἢ ἀκραιφνή χριστιανισμόν παρουσιάζει. Εἰς κάθε βῆμά μας συναντῶμεν καὶ μίαν παράβασιν καὶ παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν ὑγιῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν. Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολικὸν ἂν εἴπωμεν ὅτι ἡ σύγχρονος κοινωνία μας εἶναι εἰδωλολατρική μετ' ἐν ἐπίκρισμα χριστιανικόν. Ὁ καθείς θέλει νὰ διαμορφώσῃ τὴν θεοσκείαν σύμφωνα μετὰ τὰς ὁρέξεις καὶ ἀντιλήψεις του. Οὔτε ἡ λατρεία οὔτε τὰ μυστήρια τελοῦνται ὅπου καὶ ὅπως καὶ ὅταν πρέπη. Αἱ εἰδωλολατρικαὶ προλήψεις ἀποταλοῦν ἀπαισίον καὶ λίαν δυσθεράπευτον καρκίνωμα διὰ τὸ σῶμα τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος. Ἐν πολλοῖς παραβλέπεται ἡ οὐσία καὶ ὑπερψοῦνται οἱ τύποι εἰς τρόπον λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν οὐσίαν. Τοὺς ναοὺς ἐπισκέπτονται μόνον κατὰ περιόδους ἢ πλειονότης τῶν πιστῶν καὶ τότε ἵνα ἐκπληρῶνουν ἕνα τύπον καὶ ἀλλάξουν τόπον συγκεντρώσεων, συνεντεύξεων, ἐπιδείξεων. Κατὰ τὰς ἱερωτέρας ἡμέρας καὶ στιγμὰς τῆς λατρείας ὑπὸ τῶν τοιούτων ὀχληρῶν τῶν ναῶν ἐπισκεπτῶν συντελοῦνται τὰ τρομερώτερα τῶν ἀνοσιουργημάτων καὶ εἰς σύλληψιν καὶ εἰς ἐκτέλεσιν.

Μ' αὐτὰ δὲν θέλομεν ποσῶς νὰ διξῶμεν τὴν κοινωνίαν μας ἐξαιρετικῶς τὴν Πατριάκην ἥτις ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μέρος εὐτυχῶς θεοσκεύεται περισσότερον, οὔτε ὑπαιτίους οὔτε εὐθύνας ν' ἀναζητήσωμεν. Πάντες πολλὰ παλαιόθεν καὶ πολλαχόθεν πταίομεν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἰδία

κατάστασις καὶ ἡ ἰδία ἀδιαφορία; Ὅχι βεβαίως! Εἶναι τὸ κακὸν ἀθεράπευτον; Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! Ἄν ἐνομίζομεν τοιοῦτόν τι θὰ ἐδίγομεν ἀπ' εὐθείας τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου καὶ Ἀρχηγοῦ καὶ Τελειωτοῦ τῆς Πίστεώς μας. Καὶ ὁμῶς μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ἀθεράπευτον, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἐλήφθησαν τὰ κατάλληλα μέτρα. Καθ' ἡμᾶς ἐν καὶ μόνον μέσον θεραπείας ριζικῆς σὺν τῷ χρόνῳ ὑπάρχει καὶ τοῦτο εἶναι χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ παίξωμεν ρόλον σοφοῦ ἢ μεγάλου ἢ ἐπάνοδος εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ πῶς τοῦτο θὰ γίνῃ; ὅπως φροντίζομεν σήμερον μετὰ κηρύγματα κ. λ. π. μέσα εἰς τὸ περιβάλλον αὐτό; Ὅχι ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο. Ἐὰν ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἰδίαν πορείαν θὰ παριστάμεθα διαρκῶς ὡς μέχρι τοῦδε θεαταὶ τοῦ λίαν ἀποκαρδιωτικοῦ θεάματος νὰ βλέπωμεν ὅτι ὅλους τοὺς μόχθους μας τὸ ἀντίθετον κοινωνικὸν ρεῦμα θὰ τοὺς ἐκμηδενίζει καὶ θὰ συναρπάξῃ τὰ ἀθῶα πλάσματα τὰ ὁποῖα ἐκάστοτε μετὰ μακρῶν καὶ νυχθημερινῶν ἀγῶνας δημιουργοῦμεν καὶ θὰ τὰ κρημνίζει εἰς τὸν σύγχρονον κοινωνικὸν λαβύρινθώδη Καιάδα. Ἡ μικρὰ μου τοῦλάχιστον ἱερατικὴ πείρα ἐκτὸς τῆς ἱστορίας τοῦτο μ' ἐδίδαξε. Πῶς λοιπὸν συστηματικῶς θὰ περισώσωμεν ὅτι ὑγιῆς καὶ θὰ τὸ ἀξήσωμεν. Ἔως ὅτου ἀναπλάσωμεν ὀλόκληρον τὸ φῦραμα κατὰ τὸν Κύριον εἰπόντα «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φῦραμα ζυμοῖ»; Καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀπλούστατον καὶ εὐκολώτατον χωρὶς νὰ διξῶμεν κα-

νένα και να δημιουργήσωμεν σάλον λόγω του ότι υπάρχουν ἐριζωμένα προλήψεις κλπ. Ἐκάστη Ἱερὰ Μητρόπολις δύναται να ἐκλέξη ἓνα ἢ και πλείονας μικροὺς κεντρικοὺς ἢ και ἀποκέντρους ναοὺς τοὺς ὁποίους να τοὺς μεταχειρισθῆ ὡς μικροὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς οἵτινες να περιλαμβάνουν ἔστω και 50 ἐνορίας ἀλλ' ἐκείνους μόνον οἵτινες θα ὑπέσχοντο ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θα ὑπακούσουν τυφλῶς εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἐκκλησίας και ὅτι θα ἀποβάλλουν κάθε πρόληψιν και δεισιδαιμονίαν. Εἰς τὰς προτύπους ταύτας μικρὰς ἐνορίας να ὑπάρχη ἀνά εἰς ἐφημέριος με αὐτοθυσίαν πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ καθήκοντός του. Θὰ προσέρχονται πρὸς ἐκκλησιασμὸν ὅλοι εἰς ὠρισμένην ὥραν διότι κατόπιν να κλείη ἡ θύρα τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδεὶς θα φεύγη πρὸ τοῦ τέλους. Θὰ τελοῦνται ὅλα τὰ μυστήρια κατὰ τὰς ἀρχαίας διατάξεις και ἐντὸς τοῦ ναοῦ και κατὰ τὰς ὠρισμένας ὥρας. Οἱ μὴ δυ-

νάμενοι να συμμορφωθῶν πρὸς τὰς ἀσθηρὰς ταύτας διατάξεις ἀπλουστάτα θα δύνανται χωρὶς να γίνεται οὐδεμία συζήτησις ν' ἀποτελοῦν μέλη τῶν ἄλλων παραπλεύρως ἐκκλησιῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅν λίαν ἀτελῶς σκιαγραφοῦμεν διὰ τὴν συντομίαν θα κατορθωθῆ ἀφ' ἐνὸς μὲν να μὴ χάσωμεν και τοὺς ὑπάρχοντας οἵτινες θέλουν να ζοῦν ὅπως ἡ Ἐκκλησία θέλει ἀφ' ἑτέρου και ἐκείνους να τονώσωμεν και ἄλλους να ἐκλύσωμεν διότι πρέπει να ὁμολογηθῆ ὅτι ὁ λαὸς μας εἶναι λίαν θρησκευτικὸς και εὐάγωγος ἀρκεῖ συστηματικῶς να τὸν μαιεύσωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ὑποβάλλομεν εὐλαβῶς τὴν γνώμην ταύτην πρὸς μελέτην τόσον ὑπὸ τῶν εἰδικῶν και ἐν τέλει ὅσον και τοῦ λαϊκοῦ κριτηρίου και ἀν ἀποδειχθῆ συμφέρουσα και σκόπιμος ἄς τεθῆ εἰς ἐφαρμογὴν ἢ ἄλλος ἄς προτεινῆ καλλίτερον τρόπον θεραπείας τοῦ κακοῦ.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

ΕἰΣΑΓΩΓΗ

Αἱ ἡμέραι τὰς ὁποίας διερχόμεθα ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὴν μεταπολεμικὴν περίσσον τῆς Μπολσεβικικῆς ἀνταρσίας, μᾶς ἀναγκάζουν διὰ τὸ ἐπίκαιρον και ἀπὸ τῶν δύο ἀπόψεων να ἀσχοληθῶμεν, ἔστω και ἀπροληγῶς, με τὸ ζήτημα τῆς σχέσεως τοῦ Μπολσεβικισμοῦ πρὸς τὸν Χριστιανισμόν.

Ἰσως ἐκπλαγοὺν και ἴσως μᾶς παρεξηγήσουν μερικὸι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας μὴ δυνάμενοι να ἐνοήσουν πῶς τὰ συνδυάζομεν και ἀσχολούμεθα με δύο τόσον ἀντίθετα και ἀντίπαλα ἀντικρυσ θέματα. Καὶ ἐν τούτοις ὅσον μεγάλη ἀντίθεσις ἄλλο τόσον και μεγάλη σχέσις ὑφίσταται μεταξύ τῶν δύο τούτων θεμάτων. Ἡ διὰ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ κοινωνικὴ ἐπανάστασις θέλουσα παγτὶ σθῆναι να ἐπικρατήσῃ και να ἀνατρέψῃ τὸ ὑπάρχον κοινωνικὸν καθεστῶς, ἄλλοτε μὲν τάσσεται ὑπὲρμαχος τῶν ἄκρων Χριστιανικῶν θεωριῶν, ἄλλοτε δὲ σφοδρὸς πολέμος διαστρέφων και κατ' ἀρέσκειαν ἐρμηγεύων διάφορα Γραφικὰ χωρία και ἱστορικά γεγονότα.

Τὸν Σοσιαλισμὸν ἀποκαλοῦμεν κυρίως Μπολσεβικισμόν διότι τὸ ἐπικρατοῦν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς εἶναι ὁ τῶν ἄκρων και ἀνευ συγκαταβάσεως Σοσιαλισμὸς ἢ τοῖς Μπολσεβικισμὸς. Δύο κυρίως μερίδες Σοσιαλιστῶν ὑπάρχουν ἐν σχέσει με τὸν Χριστιανισμόν. Οἱ μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ὑποβάλλει τὴν κεφαλαιοκρατίαν και ἐν γένει τὸ Κράτος τῆς Κοινωνικῆς ἀνισότητος και ἀδικίας, δι' ὃ εἶναι σφοδρὸι τούτου πολέμοι

και ζητοῦν να τὸν ἐκρίζωσουν και τὸν ἀντικαταστήσουν διὰ τοῦ Σοσιαλισμοῦ, ἀνάγοντες τούτον εἰς περιωπὴν ἠθικῆς· οἱ δὲ διδάσκουν ὅτι ὁ Σοσιαλισμὸς εἶναι ἐπέκτασις τῶν ὑγιῶν χριστ. ἀρχῶν ἐν πνεύματι συγχρονισμοῦ πρὸς τὴν σύγχρονον κοινωνικὴν πραγματικότητά. Ὁ ἡμέρον ἐπικρατοῦν μᾶλλον αἱ Μπολσεβικικαὶ τάσεις τῶν ἀδιαλλάκτων, ἀλλὰ και οἱ ἐκ τούτων διαλλακτικοὶ εἶναι ἔτι μᾶλλον ἴππουλοι και ἐπικίνδυνοι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐχθροὶ. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τί ἰσχυρίζεται και ἐκάστη τῶν Σοσιαλιστικῶν θεωριῶν, ποῦ στηρίζεται και ἀν βασιμῶς και θετικῶς στηρίζεται και τί ἐπ' αὐτῶν ἔχει να ἀντιπαραβάλλῃ ὁ ὑγιῆς Χριστιανισμὸς, ἡ λογικὴ, ἡ πείρα και ἡ Ἱστορία.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ ἀνάγονται εἰς τοὺς προϊστορικοὺς σχεδὸν χρόνους. Ὁ Πλάτων με τὴν περίφημον οὐτοπίαν ἦν συνέγραψε και ἦτις καλεῖται «Πολιτεία τοῦ Πλάτωνος» πρῶτος ζητεῖ ἐπιστήμονικῶς και μεθοδικῶς να λύσῃ τὸ ἄλυτον πρόβλημα τῆς πνευματικῆς και ὑλικῆς ἀνισότητος και τρομερῆς ἀμίλλης τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων. Πολὺ πρὸ αὐτοῦ ὁ Λυκούργος, ὁ Σόλων και ἄλλοι σοφοὶ και νομοθέται ἠσχολήθησαν με τὸ αἰώνιον αὐτο κοινωνικὸν πρόβλημα, τὸ ἔλυσαν προσωρινῶς διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνετράπη ὅλον τὸ ἔργον φυσιολογικῶς και κατ' ἀναπόδραστον και φυσικὴν ἀνάγκην. Ἐπὶ τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως τίθεται ὑπὸ ὄξυτέραν μορφήν και με τὸ περίφημον «Κοινωνικὸν συμβόλαι-